

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ.R.K.E. EGYHÁZI LAPJA 2020. AUGUSZTUS

*"Ékes korona az ősz haj, az igazság útján található."
(Példabeszédek 16, 31)*

A TARTALOMBÓL:

INTERJÚ Kelemen Lajossal és Rozáliával

**AZ ÚJ KIADÁS TÖRTÉNETE
A református Énekeskönyvről**

Túrmezei Erzsébet: A megszegett kenyér

Meghal a búzaszem. Aranykalász
sarjad szivéből. Kaszasuhanás...
Halál, melyet megint halál követ:
a cséplőgép... keménymalomkövek...
az erjedés... a tűz... a fájdalom...
És most fehér kenyér az asztalon.

A szenvedések útján ím, felér
a Koponyák hegyének asztalára
és vár reánk a megszegett kenyér.
Mi, akik epedünk és éhezünk,
kinyújtjuk érte elaszott kezünk...
égi erőt, új életet nyerünk
és üdvösség az, amit érezünk.

Imádság új kenyér alkalmával

Dicsőítünk és magasztalunk Téged,
mennyei édes Atyánk, aki kezekben tartod
életünket, aki fölhozod a te napodat mind
a gonoszokra, mind a jókra, és esőt adsz mind
az igazaknak, mind a hamisaknak. Valljuk,
hogy Te vagy a világmindenség Ura, aki ez
esztendőben is megáldottad kezeink munkáját
és a föld – annak ellenére amilyen gyarló
módon szennyezzük és kizsákmányoljuk
– mégis meghozta gyümölcsét, amelynek
egyértelmű és kézzelfogható jele, hogy idén
is megszeghetjük az új kenyeret. Köszönjük
Urunk, hogy Te magad gondoskodsz testünk
és lelkünk táplálásáról.

Segíts Urunk, hogy meglássunk a dolgok
mögött Téged, aki cselekszel, aki ajándékozol,
és ne essünk abba a tévedésbe, hogy csupán
a magunk munkája eredményének tekintsük
mindazt, amink van, hiszen valójában
megajándékozottak vagyunk. Mert, ahogy
igéd mondja, meztelen jöttünk e világra és
meztelen megyünk el, semmit nem hoztunk
magunkkal és semmit nem is vihetünk el.
Minden a Te ajándékod az életünkben: a test,
amiben élhetünk, a ruházatunk, a fekhelyünk
és minden. Az életünk ideje, és minden újabb

nap ajándék. Segíts Urunk így tekinteni
életünket és naponként hálát adni érte.

Köszönjük Urunk, hogy életünk folyásának
Te adsz ritmust az ismétlődő ünnepekkel és
különleges alkalmakkal. Köszönjük, hogy
most megérkezett az új kenyér jó illatának
áldott, különleges alkalma. Noha a mi kezünk
munkája is benne van, de Te adtad hozzá az
erőt, a képességet, a szorgalmat, a kitartást,
így egyedül Téged illet minden dicsőség az új
kenyérért! Ámen.

Nagy Richárd, lelkipásztor (Alap)

TARTALOMJEGYZÉK:

AZ IGE MELLETT	3
Az új kenyér.....	5
HÁZI ÁHITAT.....	6
GYÜLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL.....	13
Torontálvásárhely.....	13
A református Énekeskönyvről.....	14
INTERJÚ -Kelemen Lajossal és Rozáliával.....	16

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztényen
Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Halász Béla -
1. évf., 1. sz. (1966) - . - Bácsfeketehegy :
Szerbiai Református Keresztényen Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30cm
Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

AZ IGE MELLETT

Eltörlöm álnokságodat önmagamért

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok. Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek, a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet. De nem engem hívtál segítségül, Jákób, nem értem fáradoztál, Izráel!...

Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”

(Ézsaiás 43,18-22 és 25)

Hajlamosak vagyunk arra, hogy visszafelé nézzünk. Az emlékeinket megszépíti, megszűri az idő s az ember rendszerint úgy érzi, hogy több és jobb volt a múlt, mint a jelen. Ezen merengve pedig nagyon sok ember kétségbeesik és emésztli magát: Mi jöhet még? Hogy lesz ezután? Ebbe a helyzetbe szól Isten ma bele és azt mondja: Ide figyelj ember! „Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjete!” Nem az a dolgod, hogy a múltat szépítgesd és csak a jóra emlékezz, hanem egyszerűen élj a mában és tekints a jövőre, amit az Úr már készít neked.

Szükséges ez a figyelmeztetés, szükséges volt ott is, akkor is, amikor véget ért a babiloni fogság és az emberek szinte el sem tudták képzelni, hogy milyen is lesz, hogyan is lesz az, amikor visszakerülnek, ahogy a próféták is mondták, Jeruzsálemba, a szent városba. Ők csak a szépre és jóra emlékeztek, amit olykor csak az idő és a képzelet szült és csak azt mondogatták. Idősek otthonában dolgozók mondják el, hogy az öregek szinte nem a mában élnek, hanem csak a múlttól beszélnek egymásnak. De az ige azt mondja, hogy ne a múltat emlegessétek és ne a múlton tűnődjete, mert ha valaki csak a múltat emlegeti, akkor nem él a jelenben és nem végzi azt a feladatot, amit pedig épp most kellene megtennie. Az Úr nem a „Múlt és az Emlékek Istene”, hanem a „Mának és a Jövőnek Istene”: „mert Én újat cselekszem”. Isten mindig újat cselekszik és újat hoz elő, nem ragad le a múltnál. Tessék belegondolni, hogy mennyi újat cselekedett Isten csak a te idődben, mennyi újat cselekszik Isten ebben a világban napról napra, mennyi újat cselekszik az egyházban évről-évre? Új napokat ad, új lehetőségekkel ajándékoz meg, előre visz.

Mi volt az az új, ami már ott megindult? „Utat készítek a pusztában, a sivatagban folyóvizeket fakasztok”. Ti a múlton töprengtek, Én pedig azon fáradozom, hogy Babilonból visszaérjete a Szentföldre. Törődik velük, fontos számára, mint akkor is, amikor Egyiptomból kivezette őket a Sinai-félszigeten keresztül. Ugyanilyen fontos Számára az Újszövetség népe, ugyanilyen fontosak vagyunk mi is Istennek, te is és én is, a ma benne hívő nép is és újat készít nekünk is.

Arról, amit Isten elkészít, ezt mondja: „még a mezei vadak is dicsőíteni fognak érte”. Még az állatok is észreveszik, hogy valami csodálatos dolog történt. És az ember észreveszi-e? Tekintsünk vissza tíz, húsz, vagy ötven esztendővel, hogy mi mindent cselekedett velünk az Úr Isten, hogy mi mindent tett ezzel a magyar nemzettel, ezzel a faluval! Isten vezet tovább az úton bennünket és igenis, törődik velünk, fontosak vagyunk neki. A mezei vadak dicsőítik Istent. Hát a te lelked, az én lelke dicsőíti-e? Dicsőíted-e Istent azzal, hogy elmondod a fiaidnak, hogy honnan indultunk, hogyan éltünk? Elmondod-e gyermekeidnek ezt a bölcsességet? - mert ezt el kell mondani. Nem arról van szó, hogy ne emlékezzetek a régi dolgokra, de ne rágódjate rajta, ne az legyen a mérce, ne ahhoz viszonyítsatek mindent.

Azt mondja az Ige, hogy „népét az Úr magának formálta”. Ne felejtse el, hogy kié vagyunk. Kié az életed? – szoktál-e erre gondolni? Benne van minden énekeskönyvben, hogy el ne felejtse az ember. Nézzük meg a Heidelbergi Káté első kérdését és feleletét, hogy „mi néked életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?” És ott áll a válasz is, hogy: „mind életemben, mind halálomban

nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, az Úr Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok.” Az övé vagy? Vagy pedig úgy érzed, hogy enyém az életem és azt csinálom vele, amit akarok? Az Úr Jézus Krisztusé vagy és boldog lehetsz, ha ezt tudod és felismered. S ha az Övé vagy, hirdesd neve dicséretét Istent magasztaló énekkel, imádsággal, bizonyosságtétellel, egész életeddel és minden cselekedeteddel, és Róla el ne feledkezz.

Egyedül Istennek köszönhetjük, hogy még élünk, mert Ő kegyelmes hozzánk. Ezt sokszor nem látjuk, az ószövetségi nép sem látta. Az Úr ezt mondja: „nem az Urat hívtátok segítségül.” Amikor baj volt, akkor nem Hozzá imádkoztak, hanem a bálványokhoz. Minden kornak megvan a maga bálványa: ott is megvolt, nekünk is megvan. Azt hisszük, hogy talán a pénz, talán az összeköttetésem, talán kuruzsló, vagy egy jó orvos segít rajtam és bizony sokszor utoljára marad a Mindenható Isten. Milyen kár, hogy nem Őt hívod segítségül.

Elszomorító az, amivel folytatódik a szakasz: „nem Értem fáradozol”. Valami szörnyű. Isten fáradozik érted, Isten megalkotott és azóta is szüntelenül törődik veled. Amikor meg kell állni Krisztus ítélőszéke előtt s azt mondja neked: Nem értem fáradoztál az életedben: fáradoztál magadért, a csaláodért, de nem értem; akkor kimondja az ítéletet is: „nem ismerlek téged”.

Testvérek, nekünk az Úrért kell fáradoznunk, mindannyiunknak az Úrról kell bizonyoságot tenni, az Ő dicsőségét kell növelni napról napra, mert az Úr törődik veled és eltörli álnokságodat Önmagáért. Nem azért törli el, mert mi kiváló emberek vagyunk, nem azért, mert megérdemeltük, hanem azért, mert Isten magának alkotott, kiválasztott és át akar formálni, azt akarja, hogy mátyól fogva úgy menj tovább, hogy ne álnok légy, hanem légy igaz ember. Éljd az Ő dicsőségére.

Isten azt is hozzáteszi, hogy „vétkeidre többé nem emlékszem”. Nem úgy van az, ahogy a magyar ember szokta mondani, hogy „enged a magyar, de nem felejt”. Az Úristen nem egy szenilis öregember, aki már nem emlékszik a dolgainkra, hanem egy új életformát ajánl neked. Ha idejössz az Úr asztalához igazi bűnbánattal, ha az Ő Egyszülött Fiának a jegyeit magadhoz veszed, akkor Ő megbocsát és többé nem hánytorgatja fel a bűnödet. Ő azt akarja, hogy megváltozz. Az embernek ne vegye el az erejét az, hogy a múlton töpreng, hanem ahogy Pál apostol mondja: „ami a hátam mögött van, azt elfelejtem, ami előttem van, annak célegyenest nekidőlök”. Ez az, amit tennünk kell: az Úrhoz jönni és megbánni bűneinket. Nagyon nehéz ezt az embernek megérteni, hogy valóban ilyen kegyelmes az Isten: nem emlékszik a múltira, a tegnapomra. Az Úr meg akar szabadítani attól, hogy azon töprengj, hogy milyen bűnöd volt a múltban.

Adjon nekünk erőt az, hogy olyan Urunk van, aki nem közvetlenül néz téged meg engem, hanem az Úr Jézus Krisztuson keresztül és ezért bocsát meg és adja az új lehetőséget. Áldott legyen érte.

Urunk, bocsásd meg nekünk, hogy magunk akarjuk megoldani problémáinkat, s újra és újra rá kell döbbennünk, hogy kevés az erőnk, kevés a kitartásunk és még kevesebb a lehetőségünk. Hisszük, hogy Te mutatsz utat nekünk is, mint az ószövetségi népnek a sivatagon keresztül, s Te őrzöl meg bennünket minden ránk leselkedő veszélytől. Köszönjük, hogy gondunkat viseled, kérünk, segíts bennünket, hogy ne a régi dolgokat emlegessük, ne a múltban keressünk menedéket, hanem Rád tekintve haladjunk előre oda, ahova vezetsz bennünket. Ámen.

Dr. Sándor Endre (†)
lelkipásztor

AZ ÚJ KENYÉR

„Vetés és aratás meg nem szűnnek”

Amikor teljes képet szeretnénk kapni az új kenyérről, akkor belelapozunk a bibliai lexikonba.

Az új kenyér nem ősi fogalom, hanem a 19. században jelenik meg a református kultúrában. Ez az alkalom, hálaadó ünnep – hálaadás az aratásért, a teremtő Isten cselekedetéért, aki ételt és italt ad, gondot visel a bűnös emberre. Noé hálaáldozata után ezt olvassuk az Úr tervéről: „Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (I. Móz 8,22) Sok vallásban és kultúrában megjelenik ez a gondolat, hogy ugyan a vetés és aratás a mi fáradozásunk, orcánk verítéke, de az áldást Isten adja, ahogy azt a 127. zsoltárban olvassuk: **“Hiába keltek korán, és feküsztek későn, fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.”** A bűnös emberi világban a Föld tövist, kórót és bogáncsot terem, a táplálék Isten adománya. A földművelő kultúrának épp ezért fontos eseménye, amikor a terményért az ételért ad hálát az ember és a gyülekezet. Nagy probléma az manapság, hogy sokszor elfelejtünk hálát adni, felismerni, hogy minden ajándék: az élet, a megélhetés, a gondviselés. Még rosszan termő éveken is lehet hálát adni azért, amit Isten kirendelt.

Az igében azt olvassuk: vetés és aratás meg nem szűnnek. E fontos munkák nélkül nincs új kenyér, ez előzi meg a hálaadás ünnepét. Ismeretes: „aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat”. Vetés idején víg a magvető és tele van hittel, reménnyel és szeretettel. Amióta az evangélium világossága a magyar rónák, barázdák, és bércek fölött is beragyogott, a mi szorgalmas, dolgozó keresztyén népünk sikeresen termeszt a kenyérgabonát. Szülőföldünkön a kenyeret termő búza tengert ékesítő kalászt szereti és magáénak vallhatja keresztyén népünk, hiszen mindannyiunk kenyere a ringó búzatablák termése.

Aratás idején, nyáron, már hajnalhasadáskor, virradatkor amikor a felkelő nap első sugarai áttörik az éjszakai sötétséget, kakukk madár, pacsirta, pitypalatty-fürj, sárgarigó hangjaitól zajos a mező. De ekkor még harmatos a búza, az aratók csak ekkor indulnak a fontos mezőgazdasági munkálatok elvégzéséhez.

Vetés idején azt reméltük: „*megkoronázod az évet javaiddal, és nyomaidon bőség fakad*”. (Zsolt. 65,12) Így is történt, főként a bevetett területeken gazdag aratással áldott meg az Úr bennünket, lesz bőven a kiőrölt búzából új, ropogós friss kenyér, sütemény és a kenyeres kosarak megtelnek finomságokkal. Így tudjuk meghálálni Neki: ”Áldott legyen, Atyánk nagy neved, hogy gabonát adtál: magasztaljuk nagy istenséged, hogy így megáldottál. Add hogy mérséklettel élvezhessük szép ajándékaidat, s élünk végéig érezhessük a Te javaidat.” (Bourgeois – aratási ének)

Ribár Gyula
szabadkai presbiter

Bibliaolvasó kalauz

HÁZI ÁHÍTAT

2020. Augusztus

Jelmagyarázat: R-reggel; E-este;

R: 2Móz 33

1
SZOBAT•
BOGLÁRKA,
BOGLÁR

A bűnnek nemcsak büntetése, hanem következménye is van. Isten nem akar a bűnössel közösséget vállalni. Sokszor azt gondoljuk, hogy a legsúlyosabb vétkeket is el lehet intézni egy egyszerű bocsánatkéréssel, pedig a következményeket még évekig hordozni kell! Isten kiválasztó szeretetének is vannak következményei, de ezek inkább kiváltságok. Mózesnek ezekben volt része. Krisztus által mi is Isten szeretetének lehetünk részesei!

E: Mt 26,1-29**R: 2Móz 34,1-9**

2
VASÁRNAP•
LEHEL,
ÖZSÉB

„Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat!”

(1). Isten parancsa Mózesnek szól. Az előző kőtáblák a nép bűne, az aranyborjú imádása miatt törettek össze, de az Úr kész a bűnbocsánatra, a továbblépésre. Valóban irgalmas és kegyelmes ő (8)! Hogy mennyire az, azt az újszövetségi gyülekezet tudja. Jézus Krisztus teste megtörtetett, vére kiontatott értünk. Általa kaptunk kegyelmet, benne nyertünk új életet. Élünk az ő dicsőségére!

E: Mt 26,30-56**R: 2Móz 34,10-28**

3
HÉTFŐ•
HERMINA,
KIRA,
TEA

„Én most szövetséget kötök”

(10). Az Úr felveszi a bűn mélyéből népét, és újra szövetséget köt velük. E szövetség változást hoz, rendet teremt az élet minden területén. A népnek egy a dolga: Isten parancsa szerint élni a családban és a gyülekezetben, a munkában és az istentiszteleten. Ismerjük Isten későbbi ígéretét, hogy új szövetséget köt népével (Jer 31). Ez az új szövetség, a szívbe írt ige szövetsége Jézusban valóság számunkra. Élünk ma is ebben!

E: Mt 26,57-27,2**R: 2Móz 34,29-35**

4
KEDD•
DOMONKOS,
DOMINIKA

„...leplet tett Mózes az arcára”

(33). A mennyei dicsőség fénye túl vakító volt a földi szemek számára. Ezért került lepel Mózes arcára, miután lejött a Sínai-hegyről. Pál apostol is említi ezt, amikor a Krisztusban felragyogó dicsőségről beszél. Aki megismerte ezt a dicsőséget, ezt a fényt, annak nem kell lepleznie reménységét, sőt inkább „teljes nyíltsággal” tehet bizonyosságot róla (2Kor 3,12-18). Legyen a mai nap is a bizonyágtétel!

E: Mt 27,3-30

R: 2Móz 35

5
SZERDA•
KRISZTINA,
KRISZTA

„...de a hetedik napot tartsátok szentnek...”

(2). A negyedik parancsolat újra szól. Életünk ideje az Úré. Ennek elismeréseként a hat napon át végzett munka után a hetedik nap legyen szent, legyen számára elkülönített. Az Úrnak szentelt nap ma is a nyugalom, a békesség napja. Az Úrnak szentelt nap az elcsendesedés, igével élés és az istentisztelet napja. Ha ez megvalósul, a feltámadott Úr Jézus ereje kísérhet a hétköznapokban is.

E: Mt 27,31–50

R: 2Móz 36

6
CSÜTÖRTÖK•
BERTA,
BETTINA

„A hozzáértő emberek vezetésével elkészítették a hajlékot...”

(8). A szent hajlék készítése kivételesen összetett feladat, mesteri munka volt. Istenáldotta tehetség, készség és szívbeli indíttatás kellett hozzá. Akikben ezek megvoltak, azokat nevezi az ige hozzáértő embereknek. Az Úr háza körül ma is van tennivaló. Sose végezzük fél szívvel, hozzá nem értéssel e munkát. Tehetségünket és lelki ajándékainkat állítsuk mindig Urunk szolgálatába!

E: Mt 27,51–66

R: 2Móz 37

7
PÉNTEK•
IBOLYA,
AFRODITÉ

„A kerúbok szárnya ki volt terjesztve fölötte...”

(9). A szövetségláda elkészült. A tetején kerúbok, Isten trónjának őrzői álltak, kiterjesztett szárnyal. E különös lények emlékeztettek egyrészt az Éden kertjéből való kiűzetésre (1Móz 3,24), másrészt arra, hogy a szövetség által Isten kegyelmesen visszafogadja népét. Húsvétkor angyali szó adta tudtul Jézus feltámadásának örömhírét. Kegyelmébe fogadott az Úr! Legyünk ennek hírvivői mi magunk is.

E: Mt 28,1–10

R: 2Móz 38

8
SZOMBAT•
LÁSZLÓ,
ESZMERALDA

„Elkészítette a rézmedencét... az asszonyoknak a fémtükreiből...”

(8). A szent hajlék és felszerelése készítésekor sok felajánlás történt. Ilyen azoknak az asszonyoknak a felajánlása, akik a sátor bejáratánál szolgáltak. Ők fémtükreiket ajánlották fel a rézmedencéhez. Lemondtak egy használati tárgyukról, egy „szépészeti” eszközről, hogy ezzel is az Úr hajlékának szolgáljanak. Győzött a hit a hiúság felett. Ilyen győzelmekre szükség van ma is.

E: Mt 28,11–20

R: 2Móz 39

9
VASÁRNAP•
EMŐD

„A köveken Izráel fiainak a nevei voltak: ...mindegyiken egy-egy törzs neve volt, a tizenkét törzsnek megfelelően”

(14). A hősén viselésével a főpap szüntelenül a szíve fölött hordozta népe minden egyes tagját. Közbenjáró tisztet viselt: közvetítette az élő Isten akaratát népe felé, és az Úr elé tárta minden honfitársa örömét, bánatát, gyötrelmét. Kérte bűneik bocsánatát, áldozatot mutatott be értük. Legyen áldott drága főpapunk, Jézus Krisztus, aki Atyja jobbán most is szüntelenül közbenjár megváltottaiért, népéért.

E: Róm 1,1–15

10
HÉTFŐ•
LŐRINC

R: 2Móz 40

„Mert nappal az Úr felhője volt a hajlék fölött, éjjel pedig tűz lángolt benne” (38). Tökéletes védelemmel vette körül a Felséges választott népét. Így vezette őket biztonságban, egészen céljuk eléréséig. Jól tudjuk, hogy lelkünk ellensége, a Sátán, mint ordító oroszlán keresi, kit nyeljen el. Ől, pusztít, rabol, el akar szakítani Üdvözítőnktől. Jézus Krisztus azonban kijelentette az őt követőkről: „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,28). Valóban boldog az az ember, aki benne bízunk.

E: Róm 1,16–32

11
KEDD•
ZSUZSANNA

R: Ruth 1

„...az asszony ott maradt a két fia és a férje nélkül” (5). Naomi férjével és két gyermekükkel indult egy idegen országba, abban a reménységben, hogy ott bőven lesz kenyerük. Most pedig olyan, mint a szedett szőlő. Megszakad a szíve, ha a három sírhalomra néz. Hogy lehet ezt kibírni, van tovább egyáltalán? Van így értelme az életének? „...akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok” (Ézs 40,31). Istenben bízva töltötte be küldetését, így lett áldás az övéi, települése, sőt népe javára is.

E: Róm 2,1–10

12
SZERDA•
KLÁRA,
LETÍCIA

R: Ruth 2

„Fizessen meg tetteidért az Úr, legyen bőséges jutalmad az Úrtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni” (12). Az élő hitű Bóáz ilyen szép szavakkal fordul ahhoz az idegenhez, Ruthhoz, aki felkarolta özvegy anyósát, és törődött vele hűségesen. Isten a hűséget mindig megáldja. Bőségesen fizet javai gazdagságával annak, aki szárnyai alá jön oltalmat keresni. „...mind boldog, aki hozzá menekül!” (Zsolt 2,12), mert „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,2).

Róm 2,11–16

13
CSÜTÖRTÖK•
IPOLY

R: Ruth 3

„Ne félj hát, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen... derék asszony vagy” (11). Bóáz kifejezésre juttatja, milyen fontos számára Ruth. Kedvesen szól hozzá, biztosítva arról, hogy befogadták, otthon van. Jézus Krisztus mondja tanítványainak: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek” (Jn 15,14). Jézusnak olyan fontosak vagyunk, hogy az életét adta értünk. Vele közösségben örök életünk, üdvösségünk van.

E: Róm 2,17–29

14
PÉNTEK•
MARCELL,
MAXIMILÁN

R: Ruth 4

„Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és ő lett a dajkája” (16). Van-e ettől fontosabb és boldogítóbb nagyszülői „hivatás”, mint ölbe venni az unokát és dajkálni? Imádkozni érte, majd később vele is. Megismertetni vele Megváltónk drága nevét! Naomi a menyé gyermekének lett áldott „nagymamája”. Asszonytársai mondták neki

Óbédáról: „Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öregkorodban! Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál” (Ruth 4,15). Az idős asszony áldott lett, és áldássá lett a kicsi gyermek és egész családja javára.

Róm 3,1–20

15
SZOMBAT•
MÁRIA

R: 1Sám 1

„Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam”

(27). Anna nemcsak megköszönte az Úrnak, hogy meghallgatta imádságát, és gyermekkel ajándékozta meg, de arra is kész volt és képes volt, hogy teljesen odaszentelje őt az élő Istennek. Fogadalmának megfelelően elvitte az Úr házába, Sílóba, és rábízta Éli főpapra. Ott volt Sámuel a legjobb helyen, az Úr jelenlétében. Gyermekünk is az Úr jelenlétében, üdvözítő Jézus Krisztusunk szolgálatában vannak a legjobb helyen.

E: Róm 3,21–31

16
VASÁRNAP•
ÁBRAHÁM,
RÓKUS

R:1Sám 2,1–10

„...felemelte arcomat az Úr” (1). Annának a meddőség minden életerejét „elszívta”. Abban a korban meddőség esetén „titkos bűn-re” gyanakodtak. Amikor megszületett Sámuel, Anna hitének ereje is megújult. Átélt, hogy Isten az, aki „letaszít a sírba, és újra felhoz onnét” (6), ő „tesz szegénnyé és gazdaggá” (7), minden az ő kezében van. Egészség, betegség, élet, halál, sőt a jövő is. Bízz Istenben, mert „híveinek lépteit ő vigyázza...” (9).

RÉ 133 MRÉ 133 • IÉ Róm 11,25–32 • Zsolt 133

Róm 4,1–12

17
HÉTFŐ•
JÁCINT,
ARIKA

R: 1Sám 2,11–36

„...akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak”

(30). Éli fiai miatt megutálták Isten ügyét az emberek, de nem csak rájuk volt ez igaz (17). Aki megveti a hitet és Istent tagadó életet él, annak szembe kell néznie a következményekkel. Isten hosszan tűr, de egyszer eljön az ítélet napja (4,10). Isten az idők végén elküldte Jézust. Ő az, aki a leghűségesebb főpap, próféta, a világ és az emberiség megmentője. Isten szerető szíve, lelke akarata szerint cselekedett. Engedelmes volt a kereszthalálig. A szerető Isten nem gyalázatot készített az embernek, hanem új életet Jézus kereszthalála által.

E: Róm 4,13–25

18
KEDD•
ILONA,
ILKA

1Sám 3

„...abban az időben ritkaság volt az Úr igéje...”

(1). Az engedetlenség és a hitetlenség következménye az, hogy Isten hallgat. Sámuel azonban kedves volt Isten előtt (2,26), ezért Isten őt megszólítja. Amit mond, az beteljesedik (12). Amikor ugyanis Éli megtudta fiai bűneit, nem fenyegette meg őket. Úgy tűnhet, hogy a bűnnek e világon nincs mindig büntetése, de egy idő után az igazságos Isten ítéletet tart (13). Az ítélet előtt azonban ad még egy utolsó lehetőséget (1Jn 1,9–10).

E: Róm 5,1–11

R: 1Sám 4,1–11

19
SZERDA•
HUBA**„...szabadítson meg bennünket...”**

(3). Izráel vallásos meggyőződése szerint a frigyláda jelenléte a győzelem záloga. A láda azonban nem helyettesíti az Istenbe vetett szívbeli bizalmat, a hitet, az engedelmisséget, és ezek nélkül nem tart meg. Isten nem vallásossá akar tenni bennünket, hanem Jézus Krisztusban hívő keresztyénekké. A vallás lenről, az embertől indul, teljesítményt, tárgyakhoz való kötődést jelent. A keresztyén hit fölülről adatik, Istentől kapott ajándék, és egyedül Jézus Krisztusban bízunk. Ő egyedül a Szabadító!

E: Róm 5,12–21

R: 1Sám 4,12–22

20
CSÜTÖRTÖK•
ÁLLAMI ÜNNEP
ISTVÁN,
VAJK**„...elvették az Isten ládáját...”**

(21). Izráel vereséget szenvedett a filiszteusoktól. Senki nem értette, hogyan engedhette meg ezt Isten.

Ő azonban minden döntésével, megengedő akaratával is tanítani akar. A folytatásból látjuk, hogy szeretetéből fakadó gondviselése nem szűnt meg. Arra akarta rávenni népét, hogy irányt váltsanak. Szívükben Isten legyen az egyedüli úr. Gondoljunk hálás szívvel ezen a napon első királyunkra, Istvánra, aki mert és tudott változtatni, és népünket a pogányságból a keresztyénség felé vezette.

E: Róm 6,1–11

R: 1Sám 5

21
PÉNTEK•
SÁMUEL,
HAJNA**„Fogták... az Isten ládáját, bevitték Dágón templomába...”**

(2). A filiszteusok úgy gondolták, hogy legyőzték Izráel Istenét, és a két „isten” elfér egymás mellett. A „multikulturális hit” pedig használ a népnek. Isten azonban nem így gondolta, és világossá tette, hogy ki az, aki Isten, és ki az, aki csak élettelen istenszobor, bábu, „akit” az embernek kell visszatenni a helyére, ha eldőlt és letörik feje, keze. Jó, ha az események mögött meglátjuk Isten „kezét”, és változni, változtatni akarunk.

E: Róm 6,12–23

R: 1Sám 6

22
SZOMBAT•
MENYHÉRT,
MIRJAM**„Miért keményítenétek meg a szíveteket...?”**

(6). A filiszteusok világosan látják, hogy amiatt kerültek bajba, amit tettek. A mágikus cselekedetek soha nem segítenek, csak megkötoznek (2). Az a jó, ha a keresztyének világosan látják, hogy a megkeményített szív nem csak a fáraó számára végzetes (6). Sajnos van, aki semmiből sem tanul (19). A világ túl kicsi, hogy a véletlen meg Isten akarata együtt megférjen benne (9). Rajtunk csak Jézus segíthet. Ő az embert vissza tudja vezetni hit által Istenhez, senkit sem küld el magától, kész „új szívet” adni bárkinek, aki azt kéri!

E: Róm 7,1–13

R: 1Sám 7

23
VASÁRNAP•
BENCE,
SZIDÓNIA**„Az Úr hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött...”**

(10). Amikor hallgatásra kényszerül Isten, mindig felfedezhető népe méltatlan viselkedése. A frigyláda hányattatása a bálványimádat következménye, a mennyei szótlanság az engedetlenségé. Mindig lesznek, akik a megjavulást keresik, és másokat

is maguk mellé állítanak. Sámuel bűnbánó imádságát megelőzte a nép megtérése, amely ragaszkodással és szolgálattal járt. Ezután szólalt meg Isten mennydörgő szava, amely akkor a filiszteusokat, azóta Isten gyermekeinek ellenségét győzi le.

E: Róm 7,14–25

R: 1Sám 8

24
HÉTFŐ•
BERTALAN,
JONATÁN

„...engem vetettek el, hogy ne én legyek a királyuk”

(8). Könnyen felejt az ember. Még a legnagyobb élmények is elhalványulnak, mint az egyiptomi szabadulás, vagy a filiszteusok feletti győzelem. A hálátlan ember más népekhez hasonlítja magát ahelyett, hogy szüntelenül örvendezne Isten kiválasztó szeretetének. Isten adta kiváltságainkat így vesztegetjük el. Urunk fenntartja magának a trónra jelölés jogát. Minden királyban tükröt tart Isten a nép elé. Krisztus is tükre Teremtőnk szeretetének.

E: Róm 8,1–17

R: 1Sám 9

25
KEDD•
LAJOS,
PATRÍCIA

„...nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között!”

(21). A kicsiből is a legkisebb! Isten első királyjelölése üzenetértékű, nincs benne semmi esetleges. Istennél nincsenek véletlenek és alkalomszerű ötletek. Az elveszettek hitt szamarak utáni céltalan keresgélés és bizonytalan útkeresés megszűnt, mert az elhívás felülírt mindent. A legnagyobb mélység, az alacsony származás sem lehet a kiválasztás akadály. Az ember nyomorúsága az elveszített alázata.

E: Róm 8,18–30

R1Sám 10,1–16

26
SZERDA•
IZSÓ,
TÁLIA

„Hát már Saul is a próféták között van?”

(12). Agonoszkodó megjegyzés Saul prófétaságára, majd királyságára nézve figyelmeztető és időszerű. Nemcsak Isten Szentlelkének ajándéka lett az övé, hanem nyitottá vált – vesztére – az ördögi erők előtt is. Az alázat elvesztése mindig a sátáni erők befolyása alatt történik. Sohasem veszíti el az ember Isten Lelke mellett az alázatosságot, de a diabolikus hatások könnyen a vesztünket okozhatják.

E: Róm 8,31–39

R: 1Sám 10,17–27

27
CSÜTÖRTÖK•
GÁSPÁR

„...elvetettétek Isteneteket, aki megszabadított benneteket minden bajból és nyomorúságból”

(19). Sámuel királyválasztó beszédében kritizálja az emberi hatalmat választókat. Mindenkor Isten elleni véték, ha hatalmát emberi erővel cserélik fel. Így születnek a diktátorok a családban, az egyházban és az országok élén. Saul megválasztása törvényes, de nevetséges is egyszerre. A „holmik között rejtőző” jelölt szerénysége nem véletlen. Alkalmatlan arra, hogy a baj és nyomorúság bilincseit leoldja. Egyedül Isten szabadíthat ki bennünket azóta is mindenféle rabságból.

E: Róm 9,1–13

28
PÉNTEK•
ÁGOSTON

„Mi történt a néppel, hogy így sír?”

(5). Saul királysága elején több oldalról érkezett a támadás. A személyét érő kritikák és az idegen népek támadásai közepette a kezdő fejedelem érzékenyen és készségesen fordul nemzetéhez. A könnyezőök gondjait nemcsak megismerni szándékszik, hanem azonnal cselekszik is. A szabadítás Isten Lelkének érkezésével történik. Saul haragja a megaláztatást készítő ellenséggel szemben a mennyből kap támogatást. Tragédiája abban van, hogy elveszíti a mennyel és felebarátaival az éltető kapcsolatot.

E: Róm 9,14–33

R: 1Sám 12

29
SZOMBAT•
BEATRIX,
ERNA

„...minden vétkünket tetéztük azzal a gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak”

(19). Sámuel elbúcsúzik a néptől, és ezzel vége a bírák korának. A korszakváltó összegezés rámutat a kiválasztottak bűneire, amelyek megalapozták Isten haragját. A királyság intézménye nem lesz megoldás. Ott, ahol egyedül Isten szabadíthat meg, ott az emberi erőlködés teljes odaadással sem hoz eredményt, de ha a jóakarát is hiányzik, pokollá lesz az élet. A jel bűnbánatra készíti a népet, de bűne elhagyására nem. Istent örökkévaló királyunknak kell tekintenünk!

E: Róm 10,1–13

R: 1Sám 13

30
VASÁRNAP•
RÓZSA

„Azután várt hét napig, a Sámuel által meghatározott időig, de Sámuel nem érkezett meg...”

(8). Meddig kell türelemmel lenni? Végőskig, sőt azon túl is? Van azon túl? Saul király helyzetértékelését a prófétai parancs fölé emeli, „majdnem szent” áldozatot mutat be. A csata kimenetele nem változik, de királysága ítélet alá kerül. Nem túl szigorú Sámuel? Lehet-e sürgetni Istent? Sok évszázadnyi „ószövetségi idő” telt el, míg az Ige testté lett, de lehetett volna bármi annak helyén, aki tökéletes áldozatként életét adta értünk? Imádságunk telve kell legyen türelemmel és reménnyel, s ismételjük újra és újra: „Jöjjön el a te országod!”

E: Róm 10,14–21

R: 1Sám 14,1–35

31
HÉTFŐ•
ERIKA,
BELLA

„Hátha tesz értünk valamit az Úr, mert az Úr előtt nincs akadály...”

(6). Jónátán kezdeményezése nem türelmetlenség. Van rá lehetősége, hogy bátran lépjen. Nem „szent” tiltás ellenében cselekszik, hanem az Istenbe vetett hit és bizalom készíti. Milyen kevésnek tűnik a különbség kivagyiság, hiúság és hitbéli bátorság között! Jónátán nem vitézkedni akar, hanem tapasztalni szeretné, hogy az Úr előtt nincs akadály. Öntetszelgő, kegyes hősiesség helyett próbáld meg magad Isten dicsőségének a szolgálatában!

E: Róm 11,1–16

GYÜLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL

TORONTÁLVÁSÁRHELY

ÉPÍTKEZÉSEK

Írta: Martinek Imre
újságíró

A gondnoki iroda teljes körű felújítása zajlik a Torontálvásárhelyi Református Egyházközségben. A részletekről nt. Beszédes Mária lelkésznőt kérdeztem.

Elmondása szerint e munkálatok tervezete – mely a nyílászárók (a bejárati ajtók és az utcai frontra néző ablakok) cseréjét is felöleli, már régóta napirenden van. Az ajtók és az ablakok például már 2019 decemberében elkészültek, Sasi Gyula asztalosmester és fia, Vendel műhelyében. A további konkrétumokhoz viszont a nyári időjárásra is szükség volt, hiszen a falak nedvesség elleni szigetelést is igényelnek. Az új mennyezet pedig valamivel alacsonyabbra kerül.

- Az egyházközségünkben jegyzett utóbbi építkezésekkel ellentétben e felújítás teljesen önerőből történik. Templomunk belsőjének megújulása – beleértve a falak meszelését, a padló teljes cseréjét, a szigeteléseket, a padlófűtés beépítését, továbbá mindennemű asztalos munkálatot, a magyar állam támogatásának köszönhetően valósulhatott meg. Továbbá két bejárati ajtót is teljesen kicseréltünk, kettőt pedig felújítottunk. A folytatásban a templom nyugati főbejárata felőli oldalt szeretnénk újravakolni és meszelné az idén. A támogatást nyújtók között egyébként az Erlangeni Hugonotta Gyülekezet is jelen van, akik közbenjárására kezdhette meg áldásos tevékenységét anno a helyi Örláng-Én nevű, református óvoda és játszóház; valamint a szintén németországi Gustav Adolf Werk. Az Örláng-Én játszóházban, melynek működtetését és fejlesztését magyarországi pályázatokból fedezzük, hamarosan tornaterem is épül. Isten segedelmével.

Fényképezte:
nt. Beszédes Mária

Írta: Bordás György

AZ ÚJ KIADÁS TÖRTÉNETE

A református Énekeskönyvről

2000 januárjában Béres Károly elektromérnök-lelkész ismerősöm – akkoriban az újvidéki Ökumenikus Szeretetszolgálat alapító-igazgatója is – azzal a kérdéssel fordult hozzám: hajlandó lenne-e a Forum, mint állami könyvkiadó és nyomda hasonmás formában kiadni az 1971-ben Szabadkán megjelent református Énekeskönyvet. – Miért ne, mondtam, hiszen ekkorra már kiadtuk A megtartó egyház című, a feketicsi református gyülekezet több mint kétszáz évét bemutató kötetet, dr. Harmath Károlynak A hit reményében című, a Hitélet vezércikkeiből összeállt könyvét, nyomdában voltak Szungyi László esperes vallással kapcsolatos írásai... Mindezt tudva fordult hozzánk Béres Károly lelkész, és tolmácsolta a Jugoszláviai Református Keresztyén Egyház Csete-Szemesi István püspök vezette zsinati tanácsának kérését.

Kezembe is adta a Csete K. István (az egyházvezető édesapja) által annak idején szerkesztett kis formátumú énekeskönyvet (ami számomra nem volt ismeretlen, mert nagyszüleim vasárnaponként azzal jártak az istentiszteletre, bibliaórákra) és jegyzetelni kezdtem a kívánságokat. Az első az volt, hogy mindenekelőtt föl kellene nagyítani e zsebkönyvnyi, 10x13 centi nagyságú könyvet legalább egyharmadával, lévén az apró betűket a korosodó hívők java része nehezen olvassa. Mondtam, bár nem vagyok nyomdász, ennek különösebb akadályja nem lehet, annyit viszont tudok, hogy az ólomszedést fölváltó fényszedéssel-filmes technikával a nagyítás is megoldható. Azonban ezt bízzuk Győri Sándor nyomdaigazgatóra és munkatársaira. (Sokan emlékeznek még: az Énekeskönyv nem véletlenül volt ilyen kicsire méretezve. Bele kellett férnie a kabátzsebbe, vagy a nők ridiküljébe, mert sokáig nem volt ildomos felhívni a figyelmet arra, hogy valaki templomba megy.)

– Harminc-egynéhány betű- és sajtóhiba is található ebben az Énekeskönyvben, ki lehetne-e ezeket javítani? – kérdezte a lelkész. Ez megint a nyomdai szakemberekre tartozó kérdés, de szinte biztosra veszem, a tapasztalt műszaki szerkesztők ezt is megoldhatják. – A könyv dicséretei között lévő, az egyházközségek templomairól, imaházairól, szentedényeiről, pecsétjeiről... készült egykori bélyeg nagyságú képek közül is némelyek frissítésre szorulnának. Lehetséges? – kérdezte Béres tiszteletes. Mire a válaszom, ha a betűhibákkal megbirkóznak nyomdászaink, akkor ez már számukra nyilván csekélység.

– És lenne-e még valami, ami a nyomdai árajánlat szempontjából fontos, lévén nem kevesebb, mint két- vagy akár háromezer példányról lenne szó? – Igen, a százötven zsoltárt tartalmazó részt megtartanánk eredeti formában, de a Dicséret (vagy: Dícséret) fejezetet kibővítenénk a könyv végén nemzeti imádságunkkal, a Himnusszal és a Szózáttal, kottástól, természetesen!

Nem lennék őszinte, ha be nem vallanám: erre nem számítottam. Az agyamon az villant át, nem kreálhat-e ebből valaki nyilván rosszindulatból, politikai kérdést. Hiszen kevésbé merész dolgokból is tudtak politikusaink-asszonyaink „ügyet” csinálni. Ugyanakkor az is átvillant az agyamon, hogy Kubát Jánossal, a Magyar Szó akkori főszerkesztőjével vittük „bőrünket vásárra” már 1991-ben is, Matuska Márton kötetének, A megtorlás napjainak megjelentetésével, amely akkor felénk elsőként szólt az 1944-es megtorlásokról.

Tény, hogy a Forum Könyvkiadó nevében a református Énekeskönyv megjelentetését fölvállaltam, s meg is jelent 2000 tavaszán, avatója pedig húsz évvel ezelőtt – emlékezetem szerint – éppen pünkösdi vasárnapján volt a feketicsi püspöki székhelyű templomban. Arra is emlékszem, volt Béres Károlynak

még egy kérése: a példányok fele fekete kötésben, a másik fele pedig (ne bordóban-pirosban, hanem a barna padokhoz jobban igazodó) téglavörösben jelenjen meg. Kérdésemre, miért a kétféle kötés, elmagyarázta: a feketét áruba bocsátának, a téglavöröset pedig szétosztanak a gyülekezetekben, hogy helyezték templomaik padsoraira. A vajdaságiakon kívül akkor még ide kellett érteni a baranyai, a szlavóniai és a muravidéki templomokat és imaházakat is. Nem hagyhatom szó nélkül, hogy a Forum Nyomda műszaki szerkesztői, Pintér József és Buzogány Lajos, akikhez a második, egyelőre legújabb kiadáskor Resnyák Zoltán is társult, minden kért műszaki problémát szakszerűen megoldottak.

Igen, mert az Énekeskönyv tíz évre rá, 2010-ben, újabb kiadást is megélt, s ekkor csak annyi változtatásra volt szükség, hogy a Forum Könyvkiadó mellett társkiadóként immár a „Szerbia Köztársaság Református Keresztyén Egyház bácsfeketehegyi püspöki hivatala” állt. Felelős szerkesztők dr. Csete Szemesi István és szerénységem voltunk, a könyv minőségi előállításáért pedig Berta Zoltán nyomdamérnök-igazgató felelt. Végezetül teszem hozzá: Béres Károly, aki egyébként tizenkét éve nincs közöttünk, szerénységből a saját nevét nem adta a könyv impresszumába, noha az ő szaktanácsadói, recenzensi közreműködése és az anyagiak biztosítása nélkül, ma nem ebből a több mint hatszáz oldalas, kottás énekeskönyvből énekelnék a református hívek zsoltáraikat és dicséreteiket.

RÁDIÓS ISTENTISZTELET

Értesítjük testvéreinket, hogy református istentiszteletünket 2020. augusztus 9 - én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövid hullámon, vasárnap reggel 8:05 -kor a **90,5/92,5 MHz**-en hallható.

Készítette:
Halász Hargita

INTERJÚ

Előbb a hit, aztán az egészség

Sokszor mondjuk, hogy fő az egészség, s aztán jöhet a többi. Még magunkat keresztyének nevezők is sokszor alábecsüljük a hit fontosságát a mindennapi beszélgetéseinkben. Kelemen Lajos és Rozália Hertelendyfalva legidősebb házaspára nagyon fontosnak tartják a hit megélését. Lajos bácsi Hertelendyfalva legidősebb magyar férfia, a református gyülekezet presbitere, 72 éve, 21 évesen kötött házasságot az akkor 19 éves Rozáliával. Sok viszontagság közepette éltek és élik hívő életüket. Velük beszélgettünk.

Meséljenek gyerekkorukról.

Rózi néni: Mi hatan voltunk testvérek, s nagyon szép gyermekkorunk volt. Sokkal boldogabb gyermekek voltunk, mint a mostaniak. Német, szlovák, magyar gyerekek együtt játszottunk. Én szlovákul jól megtanultam, németül kevésbé, mivel az utcában nem volt sok német kislány. Kis, színes üvegdarabkákat gyűjtöttünk, az volt a legnagyobb játékunk, anyukám mindig átnézte, hogy milyen színű, s ha nem a mi eltört edényünk darabkái voltak, szidást kaptunk, mert az lopásnak számított. Sár, agyag, csutka és pannus volt még amivel játszottunk. Karácsonyra kaptunk gyümölcsöt, akkor nagy volt a boldogság.

Lajos bácsi: Nekem nehezebb gyerekkorom volt. Én voltam az idősebb testvér, s a fiatalabbnak adtak mindig igazat, így nehéz volt szeretni a szüleimet. Játék nem volt, csak sár. Összeszedtünk valami gyékényt, azt a hátunkra kötöttük, én azzal tanultam meg úszni. Engem öreganyám nevelt, mert a szüleim bolgároknál szolgáltak, hétfőtől szombatig. Egyszer elindultam az iskolába, de nem mentem el, hanem hátra mentem az utcába, ahol kugliztak vagy gomboztak, ott belefeledkeztem a játékba, s nem mentem el az iskolába. A tanító egy másik gyereket küldött utánam, hogy nézze meg,

hol vagyok. Öreganyámnak olyan hangja volt, hogy én ezt meghallottam a sarokról is. Elvezetett az iskolába és azt mondta a tanítónak, hogy fenyítsen meg egy kicsit. Nagyon kikaptam akkor egy meggyhajtás által, 17 zsinór volt rajtam, ülni nem tudtam. Apám amikor hazajött és meglátott elment panaszkodni, de nem lett belőle semmi.

Gyermekkorukban hogy volt jelen a hit és a vallás az életükben?

Rózi néni: Iskolában Thomka tiszteletes (ifj. Thomka Károly), aki ártatlanul meghalt (szerk. megjegy.: a partizán "felszabadítás" alatt elhurcolták) volt a lelkészünk. Volt képes Bibliánk és valláskönyvünk is. Az iskolában az órán imádkoztunk, magyarázták a Bibliát és énekelünk. A tiszteletes úr lánya, Gizella volt a tanítónk, s nem volt nehéz az iskola. Nem is emlékszem, hogy mikor tűnt el a vallás az iskolából, de megszoktuk a templomba járást. Alig vártuk, hogy konfirmáljunk, s aztán ment mindenki a maga útjára. Szolgálni mentek. Mi is, a barátnőmmel nagy örömmel mentünk takarítani.

Lajos bácsi: Katolikusként lettem nevelve, s amikor a katonaságból hazajöttem bementem fohászolni a katolikus gyülekezeti terembe. Véletlenül feldöntöttem egy szobrot, ami eltört, soha többet nem mertem oda visszamenni. Sokkal később, amikor már megházasodtunk, akkor a feleségemnek volt egy világtalan nénye, s neki kellett felolvasni a Bibliából. Akkor kezdtem én is olvasni, s sokat megtanultam, viszont volt, amit nem tudtam összeegyeztetni a Bibliával, s akkor feladtam. Nem hittem semmiben. Nem jártam templomba, s nem is imádkoztam. Félttem Istentől, de nem sokat jelentett ez nekem. Katonaság alatt egy kis szobor volt nálam, hogy megvédjen. Később amikor megtudtam, hogy az Úr mennyire gyűlöli a bálványt, eldobtam. Aztán megtudtam, hogy a pénz is bálvány lehet. Azon is gondolkodtam, hogy ha szeretek valakit, az is bálvánnyá válhat-e. Arra jutottam, hogy szeretni lehet, de nem imádni. Fáj a szívem, amikor látom, hogy az emberek mást előbbre tesznek, mint Jézust.

Én nem ismertem a Bibliát, akkor kezdtük el olvasni, amikor ide költöztünk, mert akkor került Biblia a házhoz. Amikor a lányom elszökött itthonról, s úgy ment férjhez, az borzasztó volt nekem. Mentem a városba, piros lámpán keresztül mentem, teljesen meg voltam zavarodva, ahogy kerestem. Akkor, ott történt az én megtérésem. Azután kezdtem el járni a templomba. A feleségem úrvacsorázott, én a padban maradtam. Egy idő után Kocsis tiszteletes úr megkért, hogy segítsek be diakónusként az egyházban. Amikor a presbitérium elé vitte ezt az ügyet, az egyik presbiter azt mondta, hogy presbiternek kell választani Lajost és nem diakonistának. Akkor megválasztottak, fogadalmat tettem, s azóta amiben tudok, segítek. Így nyílt meg előttem a mennyei ajtó. Az Úrral fekszem le, az Úrral ébredek azóta. És tudod, hogy van? Amikor este lefekszem, mindig azt mondom: "Uram, öt órakor ébresszél fel!" Mindegy mikor fekszem le, reggel öt óra előtt vagy után öt perccel én ugrok ki az ágyból.

Rózi néni: Nagyon fontos volt, hogy értsük meg a hitéletet, azt én is sokáig tanultam.

A világháborút hogy élték meg?

Lajos bácsi: 13 éves voltam, amikor kitört a háború. Friss kenyeret nem ettünk, csak két-három naposat, hogy ne fogyjon. Zsíros kenyeret nem ettünk, mert azt mondták, hogy amennyit ráteszünk

a kenyérré, azzal egy nagy fazék babot be lehet rántani. Hagymát ettünk sokat és málét. Jól megsóztuk, hogy igyuk a vizet utána, hogy jól tele legyen a has. Nekem olyan vérnyomásom volt, hogy ha csak egy kicsit megütődött az orrom, rögtön eleredt a vér. Sokáig nem tudtam, hogy miért. Majdcsak amikor orvoshoz mentem, akkor mondta, hogy a sófogyasztást le kéne csökkenteni. Rózsi apja be volt zárva mert hazugsággal besúgták a partizánoknak, s elvették mindenüket.

Rózsi néni: Aztán visszaadtak mindent, ami nagy csoda volt. Amit egyszer elvittek, abból senkinek nem adtak semmit vissza, ezért nagy dolog volt, hogy mi visszakaptuk. Azért a hitnek nagy ereje van, s az imádság sincs hiába! Hiába vagyunk reformátusok, ha nem imádkozunk, semmit sem ér.

Hogyan házasodtak össze?

Lajos bácsi: Amikor inas lettem, akkor Rózsi bátyja is inas volt, így összebarátkoztunk az iskolában és otthon is. Akkor jártam oda hozzájuk, összeismerkedtünk Rózsival. Besegítettek a szülők is, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz. Aztán rávettek, hogy nősüljek meg. Feleségem bátyja is vőlegény volt, így együtt esküdtünk. Amikor összeházasodtunk nem volt semmink. Egy tányérból ettünk, lassan gyűlt össze minden. Most meg annyi minden van, hogy nincs hova tenni...

Az üzemben, amikor dolgoztam, kaptunk lakást. Egy német házban voltunk hárman lakók. Nekünk volt egy szobánk, s a mosókonyhában volt egy sporheltünk, amit mi építettünk kölcsönkapott téglából. Később kezdtek árulni a német házakat, akkor apám megvette ezt a kis házat nekünk, de ezzel is sokat szenvedtünk.

A mélypontokon mi segített maguknak?

Lajos bácsi: Az Úr.

Rózsi néni: Csakis. Oda kapaszkodsz, ahonnan kapod az erőt. Az Úr csodásan működik. Ha próbatételeken megyünk át, akkor is az Úrba kell kapaszkodni.

Lajos bácsi: Eszembe jutott egy történet erről. Egy házaspár el szeretne volna adni a házukat itt a faluban, mert másutt éltek, de nem tudták hogyan álljanak hozzá az eladáshoz. Az üzemben, ahol dolgoztam egyik kollégám pedig épp vásárolt volna. Én összekötöttem őket. A házaspár nagyon gazdagon megjutalmazott minket, mert segítettünk nekik eladni a házat. Akkor nekünk nagy

szükségünk volt arra a segítségre, s Isten embereken keresztül segített nekünk.

Rózszi néni: Állandóan kell kérni az erőt, mert gyengék vagyunk. Néha a nehézségek teljesen elhatalmasodnak rajtam, de ezt nem szabadna megengedni. A hit sokat segít. Egészség is kell, de a hit fontosabb. Ha van egészséged és sokat dolgozol, hogy meglegyen mindened, mit érsz el vele?

Mit üzennek a fiatal házasoknak?

Lajos bácsi: Úgy álljanak össze, hogy egyformán szeressék egymást. Mert ha az egyik szeret, a másik nem, akkor nincs élet köztük. Ha mind a ketten szeretnek, így is, úgy is túrni kell, az ördög még úgy is beledolgozik.

Rózszi néni: Kell túrni, de megvan a szép oldala. Ha megismerkednek, akkor álljanak össze, ne várjanak sokáig. Ismerjék jól meg egymást, de ha megismerték, akkor házasodjanak össze.

Köszönjük a beszélgetést. További áldott közös életet kívánunk Rózszi néninek és Lajos bácsinak!

Református Élet

Kiadja a Szerbiai Református Keresztyén Egyház
Főszerkesztő: Halász Béla lelkipásztor – püspök, Hertelendyfalva
Trg Vojvodjanske Brigade 2., 26000 Pancsova-Vojlovica
Szerkesztették: Halász Dániel és Halász-Sándor Gyöngyvér
e-mail: reformatusélet@gmail.com, Tel.: 022 /506-508

Lektor: Sándor Panna

Számítógépes szerkesztés: Lukács Attila

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget.

Lapzárta minden hónap 15-én.

Az írások rövidítési és szerkesztési jogát fenntartjuk.

Nyomtatva: Forum-Újvidék

Megjelenik 820 példányban

